

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ὧν ὀφειλεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ δρ. 16.—	Ἐτησίᾳ δρ. 25.—
Ἐξάμηνος > 8,50	Ἐξάμηνος > 13.—
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαΐου 1921

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 23

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Στράφηκε πρὸς τὴ φωνὴ καί, κατὰ χλω-
μος, εἶπε:

— Ὁ Μπέλ - Ρόζ, καλέ;

— Ὁλος κι' ὅλος! ἀποκρίθηκε ὁ γί-
γαντας. Καὶ τὸ Ἐννατο ἐπίσης. Μὰ ὅχι
ὀλάκαιο. Ἀρκετὸ μέρος ἔμεινε γιὰ πάν-
τα στὴ Βανδέα!..

Ὁ μικρὸς οὐτσάρὸς πήδησε ἀπ' τῆλο-
γὸ του στὴν ἀγκυλιά τοῦ ἀρχιτυμπανιστῆ.
Ὅλοι οἱ παλῆοι στρατιῶτες ἔτρεξαν.
Ἀγκυλιάσματα, χειροσφιζήματα, ἐρωτή-
σεις καὶ πληροφορίες ἓνα σωρὸ.

Ὁ Μπέλ - Ρόζ εἶπε τὴν ἀλήθεια:
πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλῆους «Μαγεντίνους»
ποὺ ἐγνώριζε ὁ Γιάννης, εἶχαν σκοτωθῇ
στὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

Ὁ Λαράμὲ εἶχε χάσει τὸ πόδι του
καὶ τώρα ἦταν στὸ Παρίσι, στοὺς Ἀπο-
μάχους.

Ὁ Ζολιμποῦ στάθηκε πρὸ τυχερός:
Πληγώθηκε δυὸ φορές,
γλύτωσε τὸ θάνατον καὶ
τώρα εἶχε τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ
ὕπολογαυ.

Ἀπὸ τοὺς δώδεκα πρῶ-
τους τυμπανιστῆς τοῦ Ἐν-
νάτου, δὲν ἔμενε πιά παρὰ
ἓνας: ὁ γέρο - Καριμπέρ,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς μὲ τὸ χέρι
τοῦ πληγωμένο καὶ κρε-
μασμένο. Ὅλοι οἱ ἄλλοι
ἦσαν κεινουργοί.

Ὁ ταγματάρχης Λιν-
τέιγ δὲν ἦταν πιά στὸ
σύνταγμα. Εἶχε κάμει νὰ
σκοτωθῇ, ἐπίτηδες θάλε-
γες, νὰ ἤθελε ναὐτοκτο-
νήσῃ, στὴ μάχῃ τοῦ Κιμ-
περόν, ἐναντίον τῶν Μετα-
ναστῶν (Emigrés) καὶ
τῶν Ἀγγλων.

Ὅσο γιὰ τὸν συνταγμα-
τάρχη Δορβάλ, ἀνθρώπου
αὐτὸς, νεανικώτατος, ἀκατά-

βλητος, ἐξακολουθεῖ νὰ διοικῇ τὸ Ἐννατο.

Ὁ Μπέλ - Ρόζ διηγήθηκε στὸ Γιάννη
πὺς μὲ μεγάλη του χαρὰ, τὸ γενναῖο
σύνταγμα ἔφυγε ἀπὸ τὴ Βανδέα γιὰ νὰ
πολεμήσῃ πάλι τοὺς Αὐστριακοὺς. Περ-
νώντας ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁ ἀρχιτυμπανιστῆς
εἶδε μιὰ στιγμὴ τὴν κόρη του καὶ τὴν
ἐγγονήν του.

— Τελοςπάντων, τοῦ εἶπε ὕστερα, ἂν
καὶ τώρα σὺ εἶσαι στὶς δόξες σου, ἐλπί-
ζουμε νὰ σὲ βλέπουμε καὶ μεῖς κάπου -
κάπου. Γεῖά σου! Πολλὰ χαιρετίσματα
στὸ στρατηγὸ Βερναρδιέ!

Ὁ Γιάννης
ἄφησε τὸ «σύν-
ταγμα» μὲ
λύπη βαθεῖα.
Γιατὶ τὸ ἀγα-
ποῦσε μὲ τὴν
ἀγάπην ἐκείνην
ποὺ αἰσθάνον-

«Γενναῖα, υπερασπιζόταν τὸν ἑαυτοῦ του μὲ
σπαθιές...» (Σελ. 178, στ. γ'.)

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς οὐτσάρὸς ἀγαποῦσε τὸ
ἴδιο καὶ τὸν Βερναρδιέ. Ἄν ἦταν μόνος,
εὐχαρίστως θὰ ἔδωκε τὸ σπένσερ του
μὲ τὰ μπραντμπούργ, γιὰ νὰ φο-
ρέσῃ πάλι τὴ στολή τοῦ γρεναδιέρου. Ἀλ-
λὰ πὺς μπορούσε νὰ φέρῃ τὸν λατρευτὸ
τοῦ Βερναρδιέ; Αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ πρῶ-
τός του ἀρχηγός; Ὅσον δὲν χρωστοῦ-
σε τὰ πάντα;.. Ὡς καὶ γερμανικὰ ἐ-
φρόντισε νὰ τὸν μάθῃ!

Ἔτσι ὁ μικρὸς ἐξακολούθησε νὰ μένῃ
κοντὰ στὸν Βερναρδιέ, «τὸν στρατηγὸ του»
ὅπως τὸν ἔλεγε, καὶ μόνο κάπου - κάπου
περνοῦσε καμμιὰ ὥρα μὲ
τοὺς παλῆους του φίλους.
Ὡστόσο, τὰ ἐνωμένα
στρατεύματα τοῦ Πισγκρύ
καὶ τοῦ Ζουρντάν, ποὺ
κρατοῦσαν τὴ γραμμὴ τῶν
Βοσγίων, ἀνέλαβαν τὴν ἐ-
πίθεσιν κατὰ τῶν Αὐστρια-
κῶν καὶ μπήκαν στὴ Γερ-
μανία.

Κατόπι, ἀπὸ κάποια
λάβη τοῦ Πισγκρύ, ἀναγκά-
στησαν, μ' ὅλες τὶς ἡ-
ρωϊκὰς προσπάθειες τοῦ
Ζουρντάν, νὰ υποχωρήσουν
στὶς πρῶτες τοὺς θέσεις.
Κι' ἡ ἐκστρατεία αὕτη τοῦ
1795 τελείωσε μὲ μιὰ ἀνα-
κωχή.

Ὁ Γιάννης πέρασε τὸν
χειμῶνα τοῦ 1795-96
στὸ Στρασβούργο, μαζί μὲ

τὸ Ἐννατο, ποὺ ἀποτελοῦσε μέρος
τῆς φρουρᾶς.

Οἱ Γάλλοι περίμεναν τὴν ἀνοιξή,
γιὰ νὰ ξαναρχίσουν τὴ δράση ποὺ,
αὕτη τὴ φορὰ, ὁ Καρνὸ τὴν ἤθελε
τελειωτική.

Στὸ Παρίσι, ἡ Κατερίνα κι' ἡ Λι-
ζούλα ἐξακολουθοῦσαν τὴ ζωὴ τους,
ἀνήσυχη καὶ μελαγχολική. Μόνο κά-
που - κάπου εἶχαν μιὰ χαρὰ ἀπὸ κα-
νένα γράμμα τοῦ Γιάννη.

Ἡ Λιζούλα μεγάλωνε. Ὡμορφη
πάντα, γινόταν τώρα καὶ καλὴ νοικο-

ται ὅλοι οἱ
ἀληθινοὶ
στρατιῶτες
γιὰ τὸ πρῶ-
το σῶμα ποὺ
τοὺς δέχθη-
κε, γιὰ τὴν πρώτη ση-
μαίᾳ ποὺ τοὺς σκέπασε,
γιὰ τοὺς πρῶτους ἀρ-
χιηγούς ποὺ τοὺς ὠδή-
γησαν στὸν πόλεμον.

κυρά, με τις οδηγίες της φρόνιμης μητέρας της. Αυτές οι δυο κρατούσαν όλο το σπίτι του Σανσονώ.

— Μεγάλο εύτυχημα για μας να σάς βρούμε! Έλεγε συχνά η κυρά - Νικολαίνα. Είθεθε θησαυρός! Κι' εγώ που δεν είχα παιδιά, έχω τώρα δυο, δυο κόρες!

— Όχι μαμμά - Σανσονώ, τη διόρθωνε η Λίλια. Δεν έχετε παρά μια κόρη, τη μαμμά - Κατερίνα και μια έγγονή, που τη λένε Λιζούλα, κι' έναν έγγονο, που τον λένε Γιαννάκη!

— Ναί, έχεις δίκιο! παραδεχόταν η κυρά - Νικολαίνα. Μά έτσι ή αλλιώς, είμαι πολύ ευχαριστημένη. Με δυο νοικοκυρές στο σπίτι σαν και σάς, ο άντρας μου κι' εγώ, που είμαστε τώρα πιά γέροι, μπορούμε να αναπαυθούμε.

Οι φροντίδες ωστόσο του σπιτιού και του μαγαζιού δεν εμπόδιζαν την Κατερίνα να παρακολουθή με πατριωτικό ενδιαφέρον τα έθνικα γεγονότα και να μαθαίνει όλα όσα γίνονταν στη Γαλλία και στο Έξωτερικό.

Η λογική κι' ο πατριωτισμός της Κατερίνας είχαν παρασύρει κι' αυτόν τον κύρ - Σανσονώ. Κι' ενώ στην αρχή ο κύρ - Σανσονώ δεν ήθελε ούτε νακούση τη Γαλλική Έπανάσταση, τώρα δεν υπήρχε στη γειτονεία θερμότερος απ' αυτόν συνήγορος των νέων ιδεών.

Πρέπει όμως να προσθέσουμε, ότι με τον ίδιο ζήλο θα τις κατηγορούσε αν ξαναγύριζε το παλιό καθεστώς γιατί ο κύρ - Σανσονώ δεν ήταν βέβαια «άνθρωπος ιδεών» ούτε είχε πολύ μυαλό, παρά μόνο για το εμπόριό του.

Εκείνο το χρόνο—1795—είχε συντελεσθή μια σπουδαία κυβερνητική μεταβολή: η Συμβατική (Convention) είχε παραδώσει την εξουσία στο Διευθυντήριο (Directoire.) Καινούργιες συννομισίες έγειναν γι' αυτό και πολλές ταραχές στους δρόμους.

Ένας νεαρός στρατηγός, που τονόμα του θα γινόταν σε λίγο παγκόσμιο, είχε κατορθώσει να καταπνίξει αυτές τις εξεγέρσεις και να επαναφέρει την τάξη.

Από το 1792 είχε αρχίσει να γίνεται λόγος γι' αυτόν τον άνθρωπο, που άπλωσε τότε ταγματάριχες του πυροβολικού, είχε συντελέσει πολύ στην ανακατάληψη του Τουλών, που το είχαν πάρει οι Άγγλοι.

Ο αξιωματικός αυτός λεγόταν Βοναπάρτης.

Είχε σπουδάσει στη Στρατιωτική Σχολή της Βριέννης, όπου, πριν από την Έπανάσταση, πήγαιναν παιδιά εύγενών οικογενειών χωρίς περιουσία, για να βγούν σπουδασμένοι στρατιωτικοί. Ήταν, να πούμε, η σημερινή Σχολή του Σαιν-Σύρ.

Για τάνδραγαθήματά του στο Τουλών, ο Βοναπάρτης έγινε στρατηγός. Ύστερα όμως, για πολιτικούς λόγους, έπεσε σε

δυσμένεια. Πήγε τότε κι' εγκαταστάθηκε στο Παρίσι, όπου, φτωχός, ζούσε πολύ στενόχωρη ζωή, όταν μια γυναίκα περίφημη στην Έπανάσταση, η κυρία Ταγιέν (Tallien) τον γνώρισε, κατάλαβε τη μεγάλη του αξία και τον σύστησε στον Μπαρράς, που ήταν μέλος του Διευθυντηρίου.

Όπως όλος ο κόσμος στο Παρίσι, κι' η Κατερίνα ήταν ένθουσιασμένη με τον νεαρό στρατηγό κι' επροσέτρεψε γι' αυτόν μεγάλα και σπουδαία.

Ο κύρ - Σανσονώ όμως είχε αντίρρησης.

— Εγώ τον είδα προχθές, της είπε μια μέρα, αλλά δεν μου έκανε καμμία εντύπωση. Δεν έχει εξωτερικό, νά!

— Όχι δά!

— Άκου που σου λέω! Είναι κοντός, γλωμός, αδύνατος. Μου φαίνεται πως δεν είχε να φάει πριν τον πάρη στο Διευθυντήριο ο Μπαρράς!

Αυτό δεν σημαίνει τίποτα! αποκρίθηκε η Κατερίνα. Λένε πως έζητησε να του αναθέσουν την αρχηγία του στρατού της Ιταλίας. Έκει να ιδήτε τί θαύματα που θα κάνει!

Τού έδωσαν πραγματικώς την αρχηγία αυτή. Κι' έκαμε τὰ θαύματα που προφήτευσε η Κατερίνα. Σε δεκαοκτώ ημέρες, τον Άπριλιο του 1796, υπέταξε το Πεδεμόντιο και τράβηξε μπροστά. Ός τον Οκτώβριο του 1797, ενίκησε σ' έξηντα επτά μάχες κι' ανάγκασε τον Αυτοκράτορα της Αυστρίας να υπογράψει τη συνθήκη του Κάμπο - Φόρμιο.

Σ' αυτό το διάστημα, και τάλλα στρατεύματα έδρασαν μ' επιτυχία.

Ο Καρνώ, που ήταν τώρα μέλος του Διευθυντηρίου, ήθελε, καθώς είπαμε, δράση τελειωτική.

Την 31 Μαΐου 1796 τελείωσε η ανακωχή κι' οι δυο γαλλικές στρατιές μπήκαν πάλι στη Γερμανία.

Ο Ζουρντάν θα εδάδιζε κατά της Βοημίας, ενώ ο Μορώ, αρχηγός του στρατού του Ρήνου - και - Μοξέλλα θα κολούθουσε το Δούναβη, ώστε να μπορέσει να ενωθώ, από το Τυρόλο, με τον στρατό της Ιταλίας.

Ο Βερναρδέ, στη στρατιά του Μορώ, διοικούσε ένα σώμα που περιλάμβανε και το Έννατο σύνταγμα. Έτσι ο Γιάννης ήταν τώρα με τους παληούς του φίλους.

Ενώ ο Ζουρντάν περνούσε το Ρήνο στη Δυσσελδόρφη, ο Μορώ έκανε το ίδιο στο Στρασβούργο. Εκεί ο μικρός μας φίλος πήρε και το πρώτο του γαλόνι. Άλλ' άκούστε, για να κρίνετε αν δεν τ' άξιζε!

Ανάμεσα Στρασβούργου και Κέλ (Γερμανική όχθη του Ρήνου), δεν υπήρχε γεφύρι. Έπρεπε λοιπόν να πάρουν πρώτα το Κέλ και να διώξουν από εκεί τον εχθρό, για να κτίσουν έπειτα με την ήσυχία τους ένα γεφύρι από πλοία.

Τη νύκτα της 23 Ιουνίου 1796, κατά διαταγή του Μορώ, μπήκαν στις μαούνες 2,600 άνδρες. Τους μισούς τους διοικούσε ο Βερναρδέ, που δεν ήθελε να πάρει και το μικρό του προστατευόμενο στην επικίνδυνη αυτή επιχείρηση. Άλλ' αμ' έπωση του εκπλήξη, στην ίδια μαούνα που είχε μπή κι' αυτός είδε άξαφνα τον Γιάννη με μικρή στολή και με το μουσέτο του, που τού είχε βάλει μια μαχρὰ λόγχη!

Δεν είχε το θάρρος να τον μαλώσει για την παρακοή του. Ήταν άλλως τε άρχα για να τον έβγαζε έξω, γιατί οι μαούνες είχαν ξεκινήσει. Και περιορίστηκε να τον διατάξει να σταθώ πίσω.

Μά ούτε και σ' αυτό δεν ένοουσε να υπακούση ο Γιάννης. Κι' άμα είδε πως ο Βερναρδέ, που είχε άλλες φροντίδες τώρα, δεν τον έπρόσεχε πιά, ξαναγύρισε σιγά - σιγά στη θέση του.

Έρθαζαν με ήσυχία μεγάλη στη δεξιά όχθη και ξαφνικά ρίχθηκαν στους Αυστριακούς με τη λόγχη. Τους «έξεπαστρεψαν» κατά την έκφραση του Μπέλ-Ρόζ, που με το ένα του χέρι έμοίραζε σπαθιές και με το άλλο μπαστουνιές.

Σ' αυτή τη συμπλοκή, ο ύπολοχος Ζολιμπούα βρέθηκε μια στιγμή πεσμένος στη ρίζα ενός δένδρου και περικυκλωμένος από τρεις Αυστριακούς.

Γενναία, υπερασπιζόταν τον εαυτό του με σπαθιές. Είχε σκοτώσει κηρύλα τον ένα από τους τρεις εκείνους. Οι δυο άλλοι όμως τού είχαν ριχθή και θα τον έσκότωναν βέβαια, αν δεν συνέβαινε κάτι άπρόοπτο:

(Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
[Κατά το Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Εκτο

Και νέους θάρουν.
(Αρχιλοχός)

Δόξα στα νιάτα τα γεμάτα
Από φωτιά κι' ύγεια κι' όρμη! Γιά των καλών έργων τη στράτα,

Νέοι, τὰ όπλα σας τοιμάστε.
Νέοι, γιμνάζετε τὸ κορμί.
Πρώτοι παντοῦ, μεγάλοι νιάστε.

Τῆς γνώσης χέροσ τὸ χωράφι.
Μένει απ' τοῦ Ἀρη τὴν όργη.
Γύρω χαλάσματα και τάφοι.

Στὰ Γράμματα, στὶς Τέχνες πρώτοι
Νὰ σπείρετε τὴ χέρσα γῆ,
Ποῦ σὰς προσμένει, νέοι άνθρωποι!

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΕΤΡΑ

Ένας φτωχός πήγε σ' έναν πλούσιο και ζήτησε έλεημοσύνη. Ο πλούσιος δεν τούδωσε τίποτα, μονάχα τού είπε:

— Φεύγα από δω!

Ο φτωχός δεν έφευγε.

Τότε ο πλούσιος θύμωσε, άρπαξε μια πέτρα και τού την έριξε. Ο φτωχός σηκώσε την πέτρα, την έβαλε στον κόρφο του και είπε:

— Θα την φυλάω αυτή την πέτρα, ως που νύρθη ή σειρά μου να τού την ρίξω κι' εγώ.

Και ήρθε ή ώρα.

Ο πλούσιος έκανε κάποιο κακό τού πήραν όλη του την περιουσία και τον έριξαν στη φυλακή. Στο δρόμο που τον πήγαιναν, ο φτωχός τον έπλησίασε, έδωσε απ' τον κόρφο του την πέτρα κι' έτοιμάστηκε να τού την ρίξει, αλλά μετανόησε:

— Άδικα, είπε, τόνον καιρό τη φυλάγα. Έπρεπε τότε που ήταν πλούσιος και δυνατός να τού το πληρώσω, αλλά τώρα τον λυπάμαι.

Κι' επέταξε την πέτρα χάμου.

(Εκ τού Ρωσικού.)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ Ε. ΕΥΣΕΡΑΤΙΑΔΟΥ

ΠΩΣ ΕΖΗΣΕ ΚΑΙ ΠΕΘΑΝΕ Η ΜΙΜΗ
(André Lichtenberger)

Η Μιμή δεν είναι ή ώρα: ήττερη κούκλα απ' όσες έχει αποκτήσει ή Λίλικα. Άλλ' ήταν ή Λίλικα άπέντησε τη Μιμή, ήταν ήττερη πολύ μικρή κι' ή Μιμή στάθηκε ήττερη δύσκολη όλης της παιδικής της ηλικίας.

Είχαν δώσει στη Λίλικα τη Μιμή, — τὸ θυμάται σ' νάταν χτές, — τότε που άρχισε να γίνεται καλὰ ύστερ' απ' τη διφθερίτιδα.

Ήταν ή μέρα που φάνηκε πως είχε πέσει ο πυρετός. Και την άλλη νύκτα, πρώτη φορά ή Λίλικα μπόρεσε να κοιμηθώ χωρίς να τῆς πνίγεται ή αναπνοή και χωρίς να βλέπει όνεια τρομαχτικά. Άπ' αυτή τη στιγμή δεν έχωρίστηκαν. Η Μιμή είχε τὸ μέρος της στις εύτυχισμένες μέρες κι' ήταν παρηγοριά στις άσχημες ώρες που ή Λίλικα περνούσε με τις άδιαθεσίες της: καταρροές, γρίπες, δυσπεψίες.

Παντοῦ όπου πήγαιναν, την έπαιρναν μαζί. Δεν την πρόσεχαν περισσότερο απ' τις άλλες. Μά ενώ όλόκληρες γενεές από κούκλες έσπαζαν κι' επέταζόνταν, ή Μιμή ζούσε ανέπαφη, σ' α' την προστατεύε μια μυστηριώδης Μοίρα.

Είχε περάσει άνάμεσα από χίλιες-δυο περιπέτειες: Ένα βράδυ είχε μείνει λησμονημένη μέσα σ' ένα πάρκο και τη βρήκαν την άλλη μέρα. Κάποτε είχε πέσει απ' τὸ πρώτο πάτωμα και βρέθηκε στο δρόμο με τὰ χέρια σταυρωμένα και τὸ πρόσωπο άπείραχτο. Άλλοτε πάλι την είχε άρπάξει ο σκύλος κι' ή καίμενη καθώς τού έφύγε μες στο ξεφρενιασμένο του

τρέξιμο, έκανε ένα άπροσδόκητο μπάνιο μέσα στη στέρνα με τὰ κόκκινα ψάρια. Τότε ή Λίλικα άρχισε να καταλαβαίνει ότι ή Μιμή δεν ήταν μόνο μια κούκλα, αλλά κάτι παραπάνω. Όταν άίφνης είδε ένα πρωί τ' αυτοκίνητο να προάλλη μες στον κήπο και να όρμη πάνω στη δύστυχη Μιμή που είχε μείνει ξαπλωμένη στη μέση της δενδροστοιχίας, τῆς φάνηκε σ' α' να σταματοῦσε ή καρδιά της. Άν μπορούσε, θα'ξε πέσει κάτω απ' τις ρόδες για να σώσει τὸ παιδί της. Μά όταν την έσήκωσε, την έφαξε και τη βρήκε χωρίς καμμία πληγή, την έσφιξε παράφορα πάνω στην καρδιά της και γρήγορα, σαν κλέφτης, ανέθηκε στην κάμαρά της και την έκλεισε βαθειά μες στο συρτάρι.

Άπ' αυτή τη στιγμή ή Μιμή άλλαξε χαρακτήρα. Από κούκλα έγινε ένα άπομεινάρι ιερό. Ύστερ' από τόσους κινδύνους, που τόσο γενναία άντιμετώπισε, ή ζωή της τώρα είχε γίνει γαλήνια και μοναχική. Προσεχτικά βαλμένη μες στο κουτί της, έποψε πιά να είναι κάτι που χρησιμοποιεί για διασκέδαση. Δεν παίζουν πιά μαζί της. Μάλιστα σπανίως τη βγάνουν απ' τὸ κουτί της. Μά ως πέρσουν, σχεδόν κάθε πρωί, προτοῦ βγῇ απ' τὸ δωμάτιο της, Λίλικα, πῆγαινε και σήκωνε τὸ σκέπασμα, για να βεβαιωθώ μ' ένα βλέμμα πως ήταν καλὰ στη θέση της ή Μιμή.

Όταν έμοίρασε τὰ παιχνίδια της ή Λίλικα, — είχε πιά μεγαλώσει, — φυσικά δεν έκανε σκέψη ν' άποχωρίστῃ και τη Μιμή. Κι' όταν έτοιμάστηκαν να πάν στην έξοχή, δεν ήταν δυνατό να την αφήσει πίσω της. Και βρήκε μια γωνία μες στη βαλίτσα, όπου τοποθέτησε προσεχτικά τη Μιμή, καλὰ συσκευασμένη μέσα σ' ένα κουτί από κάλτσες.

Και στην έξοχή, στο ξεμπιλάρισμα, ή πρώτη φροντίδα της Λίλικας ήταν να βεβαιωθώ ότι ή Μιμή δεν είχε υποφέρει στο ταξίδι και ή δεύτερη, να την χώσει μέσα σ' μια άσφαλέστατη γωνία τού συρταριού.

Άλολόμογο! Μανέρι να μη την έβαζε εκεί!..

Τ' άπόγεμα εκείνο, μια κυρία ήλθε να επισκεφθώ τη μαμμά της Λίλικας. Είχε μαζί της και τη μικρή της κόρη τη Γιώτα. Μες στο σαλόνι ή μικρή άρχισε να πλῆττει. Κι' όταν ή μαμμά της Λίλικας τη ρώτησε να τῆς πῇ τί θά μπορούσε να την ευχαριστήσῃ, ή Γιώτα έδήλωσε καθαρά:

— Πλήττω... θέλω να φύγω!

Τότε ή Λίλικα έπρότεινε να την πάρη να παίζουν. Δυστυχώς βρέχει, αδύνατο να κατέβουν στον κήπο.

— Πῆγαινε την στην κάμαρά σου!

— Γιώτα, θέλεις να πῆς στην κάμαρα της Λίλικας;

Η Γιώτα στέκει άμήχανη με τὸ δάχτυλο στο στόμα. Δυστυχισμένη! Μιμή,

αυτή τη στιγμή άποφασίζεται ή τύχη σου.. — Έλα, Γιώτα, θά σου δείξω όλους τούς θησαυρούς μου.

Θησαυρός! Μαγική λέξη! Κι' ή Γιώτα έχει τόσο άπληστη ψυχή! Όλο τὸ πρόσωπό της έλαμψε σ' αν πρόσωπο φιλαργύρου στη θέα πορτοφολιού γεμάτου. Με άποφασιστικό ύφος έβαλε τὸ χέρι της στο χέρι της Λίλικας και την τράβηξε προς στην πόρτα:— Πῆμε γρήγορα!

Περήφανη για την επιτυχία της, ή Λίλικα φεύγει με την προστατευόμενη της. Κι' ή Γιώτα πῆγαινε πλάι της χοροπηδηχτή, ρωτώντας άχόρταγα: «Τί θησαυρούς; Παιχνίδια; Διαμάντια; Σακκούλια με χρυσάφι;» Άνεδαίνει τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλιά, λαχανιάζει. Κι' όμως όλα ε-σα φαντάζεται είναι λιγώτερο λαμπρά από την πραγματικότητα.

Όρθη μπρος στον κορμό της Λίλικας, με δάχτυλα νευρικά, με ξαναμμένα τὰ μάγουλα, μισανοιχτὸ τὸ στόμα, ή Γιώτα δεν μπορεί να χορτάσει τὸ μάτια της απ' τὸ θέαμα πῶχει μπρος της. Ένα ανεξάντλητο μεταλλείο από κουτιά, μπουκαλάκια, κορδέλλες, πεταλίδες, φωτογραφίες, μικροπράγματα κάθε είδους. Κι' ή Λίλικα τῆς επιτρέπει να τὰ ιδῇ όλα, να τ' άγγίξῃ όλα, να τὰ πιάσῃ όλα. Μάλιστα, για να συμπληρωθῇ ή εύτυχία, ή Λίλικα χάρισε στη Γιώτα ένα χτενάκι της τσέπης, που μόνο τρία δόντια έχει σπασμένα, μια κορδέλλα σχεδόν καινούργια και μια ζωγραφιά. Σε κάθε άποκάλυψη, σ' α' κάθε φιλοδώρημα, τὸ μικρὸ προσώπιό της λάμπει, μεταμορφώνεται. Κι' αφού τελειώσει τις ευχαριστήριες διαχύσεις, ή Γιώτα ξαναρχίζει τις έξερωνήσεις της και δείχνει με τὸ δάχτυλο ένα κουτί από κάλτσες προσεχτικά δεμένο με σπάγγο και βαλμένο στη γωνία τού συρταριού.

(Επεται τὸ τέλος)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ

Λέει μυρομήκι στη Μαρίκα:

— Τη γειτόνισσα τη σφήνα

Πικραμένη την εύρηκα

Στῆς φωλιτσας της την τρύπα

Και πονετικά τῆς είπα:

Τ' είπαι τόσο πικραμένη;

Σαν τί τάχα σου τυχαίνει;

«— Ξέρει, ή καρδιά μου θέλει

Μόνο... τὸ ξανθὸ τὸ μέλι

Και... δὲ βρῶσκό πιά κυψέλη!

Πῶς ή δύστυχη θά ζήσω;

Διχωςάλλο θά ψοφήσω!

— Μά κι' ο' πῶς μικρός τὸ ξέρει,

Τὸ χειμῶνα γιά τὰ ζῆση,

Πρέπει από τὸ καλοκαίρι

Τὴν τροφή να οικονομῇ...

Δίχως ἀν νάν τονε μέλι

Μην τὸν λείψῃ... ξένο μέλι,

Μ' ὅτι βρῇ να συνειθίσῃ!

Τώρα ἐγώ, τί να σου κῶνω;

Σπόρους θές; Ναί πῆς και... φτάνω!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΡΙΝΟΙ

Αγαπητοί μου,

Χω μανία με τους κόκκινους κρίνους. Από μικρός, τρελαινόμουν για το φανταχτερό αυτό λουλούδι που με την τόσο πλούσια άνθησή μου έφερνε πλέ-
ρια την εικόνα της Άνοιξης. Και σήμερα, ακόμα, που δεν έχω τόσο μεγάλες σχέσεις με τα λουλούδια, για τους κόκκινους κρίνους κάνω εξαίρεση: φροντίζω για την καλλιέργειά τους, — σε γάστρες, στην ταράτσα, γιατί δυστυχώς δεν έχω εδώ περιβάλλον, — και μόλις ανοίξουν οι πρώτοι, κουβαλώ θριαμβευτικά τη γάστρα εκείνη στο γραφείο μου και την τοποθετώ 'ς ένα κόκκινο επίσης βάζο, άπάνω στη σόμπα. Αφού τελειώσουν οι κρίνοι της πρώτης γάστρας, φέρνω δεύτερη, τρίτη... Κι' έτσι όλο τον καιρό της ανθοσύνης τους, ένα μήνα άπάνω-κάτω, το γραφείο μου είναι στολισμένο μ' αυτά τα ωραία κατακόκκινα λουλούδια, που μου ανοίγουν την καρδιά.

Φέτος όμως, από τόσες γάστρες που είχαμε στην ταράτσα με κρομμύδια από κρίνους, σε μια μόνο φάνηκαν και λουλούδια. Γιατί άραγε; Τι έπαθαν οι άλλες; Σάπισαν τα κρομμύδια τους, ξεράθηκαν;.. Τότε θυμήθηκα, ότι χρόνο με το χρόνο, ο αριθμός τους, αντί να αυξάνη, ελάττωνεται. Όπως έλεγε, δεν έσκέφθηκα πολύ για να το εξηγήσω. Άλλωστε η μοναχική γάστρα ήταν άρκετη να με παρηγορήσει: είχε δυο θαυμάσιους κρίνους ανοιγμένους κι' ετοίμαζε άλλους πέντε. Την πήρα λοιπόν και την έστησα στο γραφείο μου, στη συνειθισμένη θέση, να την κοιτάζω, όπως πάντα, και να μου ανοίγει η καρδιά...

Άλλα τις ημέρες εκείνες, ο καιρός δεν ήταν ακόμη πολύ ανοιξιάτικος, εγώ ήμουν λιγάκι κρυμμένος και το παράθυρο του γραφείου το είχα κλειστό. Έκάνιζα κηλόα όσην ώρα εργαζόμουν, κατά την κακή και ψυχρή μου συνήθεια. Έτσι σχηματιζόταν μια ατμόσφαιρα όλος διόλου άκατάλληλη για λουλούδια. Και το βράδυ, όταν έπαιρνα τη γάστρα για να τη βγάλω στο παράθυρο, — να την ποτίσω και να την αφήσω όλη νύκτα στον αέρα, — παρατηρούσα πως οι ανοικτοί κρίνοι φαινόταν πρόωρα μαχαμένοι, ενώ τα μπουμπούκια, και τα φύλλα ακόμα του φυτού, δεν έδειχναν το πρώτο σφρίγος. Αυτό εξακολούθησε τρεις ημέρες. Την τετάρτη άνοιξε κι' εν' από τα μπουμπούκια. Ο καινούργιος όμως κρίνος ήταν όμοιος σχεδόν από τους δυο άλλους, — εκείνους που είχαν ανοίξει στην ταράτσα και μαλαρή στο γραφείο μου, — και το χρώμα του φαινόταν πιο μαύρο,

αίμα σκοτωμένο θάλεγε, κι' η όψη του γενικώς καχεκτική.

Μα φυσικά! Πώς ήταν δυνατό νάχη την ανάπτυξη και την ευεξία του άλλου, το λουλούδι που άνοιξε μέσα 'ς ένα κλειστό δωμάτιο, που μ' έμεινε από τους καπνούς απανωτών βρωμερών τσιγαρέτων; Ο αέρας της νυκτός και της αύγης, από το παράθυρο, δεν έφθανε να αναζωογονήσει το δηλητηριασμένο από τη νικotine φυτό. Το λυπήθηκα κατάκαρδα. Δεν ήθελα πια να μ' ευφραίνει, το κακόμοιρο, με τον βραδύ τον μαρτυρικό θάνατό του. Και θυσιάζοντας την ευχαρίστηση που μου προξενούσε η παρουσία του στο γραφείο μου, το ξαναπήγα στον ήλιο και στον αέρα της ταράτσας. Δεν ξέρω αν το υπαίθριο θα το σώσει, αν θα εξουδετερώσει το δηλητήριο που ανέπνεε τόσες ημέρες στη φυλακή, όπου το είχε κλείσει ο έγωισμός μου. Έξηγώ όμως τώρα γιατί οι κόκκινοι κρίνοι μου δεν ευδοκίμησαν: "Ολές οι γάστρες, όσες έπαιρνα με τη σειρά τους στο γραφείο μου, δηλητηριάζονταν από τον καπνό και δεν μπορούσαν να κάνουν γόνιμα κρομμύδια, για να πετάξουν και τον άλλο χρόνο. Κι' αυτή την που πέταξε φέτος, τη μόνη, φαίνεται πως δεν θα την είχα πάρει πέρσυ..."

«Τι φοβερό δηλητήριο κι' αυτός ο καπνός!» έλεγα μέσα μου. Και λυπούμενος το δηλητηριασμένο φυτό, λυπούμουν μαζί και τον έαυτό μου. Πόσο πιο θαλερός, πιο υγιής, πιο άκμαϊος θα ήμουν, αν δεν αποκτούσα από νέος τη συνήθεια να καπνίζω και δεν την διατηρούσα τριάντα τώρα χρόνια! Γιατί μήπως δεν παθαίνω κι' εγώ, τι έπαθαν οι κόκκινοι κρίνοι μου; Μήπως δεν είμαι δηλητηριασμένος και δεν εξακολουθώ να δηλητηριάζομαι νύχτα-μέρα κι' εγώ; Κι' η εικόνα του καχεκτικού, του ζαρωμένου εκείνου λουλουδιού, που άνοιξε μέσα στο γραφείο μου τόσο διαφορετικό από τάδεφλα του, που είχαν ανοίξει στον αέρα και στον ήλιο του υπαίθρου, δεν ήταν η εικόνα του έαυτού μου; Τόσο διαφορετικός στην όψη, στην υγεία, στην ευεξία, δεν είμαι κι' εγώ από άλλους συνομηλίκους μου, που δεν εργάζονται κλεισμένοι όλημέρα μέσα σε καπνούς και σε αποτοίγαρα;...

Θα μου πείτε: Αυτή είναι η δουλειά μου. Να εργάζομαι κλεισμένος 'ς ένα δωμάτιο. Δεν μπορώ να είμαι έξω διαρκώς σαν τους άλλους. Ναι, μα μπορούσα εξαίρετα να μην καπνίζω! Έτσι το κλεισίμο μου θα έκανε τα τρία τέταρτα τουλάχιστο από τη βλαβερή του δύναμη. Άλλα πού! Τόσες φορές το συλλογίσθηκα, τόσες φορές μου το σύστησαν οι γιατροί, τόσες φορές έδοκίμασα να κόψω το καπνισμό, και δεν το κατόρθωσα! «Δεν είμαι εγώ που αγαπώ και θέλω το ελάττωμά μου, όπως λέει ο Λασκαράτος, είναι το ελάττωμα που αγαπώ και θέλει έμέ. Έγώ σέρνομαι μόνο απ' αυτό, Άλίμονο, είμαι

παίγνιό του!» Το ξέρω, μια μέρα θανατωθώ κι' εγώ, θελώντας και μή, νάφηση το καπνισμό. Άλλα τότε; Όταν θα πέσω αναίσθητος από την προϊούσα δηλητηρίαση. Έτσι το έκοψε, αυτόν τον καιρό, ένας φίλος μου, που εκάνιζε κι' αυτός είκοσιπέντε χρόνια. Μια μέρα, άξαφνα, του ήλθε του δυστυχισμένου μια ζάλη κι' έπεσε έτοιμοθάνατος. Η νικotine είχε κάμει το θαύμα της στον οργανισμό του. Είδαν κι' έπαθαν οι γιατροί να τον συνεφέρουν. Και τώρα κάνεις ειδική θεραπεία για να βγάλει το δηλητήριο από μέσα του. Αυτό είναι συνήθως το τέλος των μανιακών καπνιστών, όταν δεν είναι κάτι χειρότερο... Θέ μου, τι άνόητοι που είμαστε οι λογικοί άνθρωποι! Πώς αυτοκαταστρεφόμαστε εν γένει! Πώς αφήνουμε ένα γελοίο, βρωμερό, πολυέξοδο, δαλέριο ελάττωμα να μ' εσκέπτεται, να μ' αφαιρεί και τη μικρή, την ελάχιστη θέληση που χρειάζεται, για νάφηση κανείς μια συνήθεια — γιατί τι άλλο είναι; — ή τουλάχιστο να την αλλάξει με μια λιγώτερο επικίνδυνη!..

Αυτά όλα έσκέφθηκα εξ' αιτίας των κόκκινων κρίνων μου. Και σ' εγώ έγραφα μ' αυτή την ωμότητα, επίτηδες για να σ' εντυπωθούν. Είπατε πολύ νέοι ακόμα και κανείς σας δεν πιστεύω να καπνίζω. Άλλα προσέχετε όλοι καλά: Την πρώτη φορά που θα τύχη να πλησιάσετε στα χείλη σας ένα δοκιμαστικό τσιγάρο, θέλω να θυμηθείτε τους κόκκινους κρίνους μου!

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'. (Συνέχεια)

Και καθώς οι άτμοι άρχιζαν να χαμηλώνουν, ο Φρίτς μπόρεσε να ιδεί πως ύστερ' από τον κώνο, δεν έχασε κρημνός, αλλά πλανάς μ' ελαφρότερη κλίση, που θα έφθαναν 'σως σιγά-σιγά ως την επιφάνεια της θάλασσας.

Έπειτα ο αέρας δυνάμωσε, ή σημαία ξεδιπλώθηκε ολόκληρη και κάτω απ' την ομίχλη, όλοι μπόρεσαν να ιδούν την πλαγιά 'ς ένα μάκρος από εκατό πόδια.

Δεν ήταν πια σωρός πετρών. Ήταν πλαγιά βουνοῦ, σκεπασμένη από μια βλάστηση, που τα μάτια των ναυαγών είχαν να ιδούν μήνες!..

Γι' αυτό με πόση άπληστία έκοιτάζαν εκείνες τις πρασινάδες, τα δενδράκια, τους θάμνους, τις άλδρες, τα μύρτα που φύτρωναν εδώ κι' εκεί!

Και να άξαφνα, σε απόσταση οκτακόσιων ποδιών, μεσ' από τα σχίσματα της ομίχλης, ξεφανερώνονται οι κορυφές ενός δάσους, που απλώνεται ολόκληρες λεύκες!.. Έπειτα και μια μεγάλη πεδιάδα, γόνιμη, καταπράσινη, με δένδρα, με λειβάδια, με χωράφια και με ποταμάκια, που το κυριώ-

τερο διευθύνεται ανατολικά και τελειώνει 'ς ένα όρμο της άκτης!..

Να κι' η θάλασσα, που ξαναφαίνεται δεξιά κι' αριστερά και φθάνει ως τον όριζοντα! Δεν μένει παρά να φανή και μπροστά, και να κάμει τη γη εκείνη όχι πια ένα νησί, αλλά ένα νησί, ένα μεγάλο νησί!..

Τέλος, σε πιο μεγάλη απόσταση, διαγράφονται άμυδρά οι κορυφογραμμές μιας άλλης βραχοσειράς, που εκτείνεται από τη δύση προς την ανατολή.

— Να φύγουμε! φώναξε ο Φρίτς.
— Πάμε γρήγορα! είπε ο Φραγκίσκος. Πριν νυκτώσει θάμαστε κάτω.

— Και θα διανυκτερεύσουμε κάτω από δένδρα! έπρόσθεσε ο πλοίαρχος Γκούλδ. Τη στιγμή εκείνη διαλύθηκαν κι' οι τελευταίοι άτμοι. Κι' ο άπέραντος ωκεανός παρουσιάσθηκε μπροστά τους σε μια άπασταση έπτά ως όκτώ λευγών.

Νησί!.. Η γη τους ήταν νησί!.. Είδαν τότε, ότι η βορεινή άκτι είχε τρεις διαφορετικούς όρμους, ένα μεγάλο στα βορειοδυτικά, ένα μέτριο στα βορεινά κι' ένα μικρό, μα βαθύτερο σκαμμένο, στα βορειοανατολικά.

Στη θάλασσα, καμιά άλλη γη. Και κανένα πανί στον όριζοντα.

Τι διαφορά από την άγονη χώρα, που είχαν περάσει οι ναυαγοί, ως 'ς αυτή που τον έπλυναν τώρα μπροστά τους! Μια γόνιμη έξοχη από δάση, από πεδιάδες, με την πλουσιώτατη βλάστηση των τροπικών! Άλλα πούθενά χωριό, ούτε σπίτι, ούτε καλύδι.

Και τότε, από το στόμα του Φρίτς βγήκε μια κραυγή, ενώ το χέρι του έδειχνε προς τα βορεινά:

— Η Νέα Έλβετία!..
— Ναι! η Νέα Έλβετία! φώναξε κι' ο Φραγκίσκος.

— Η Νέα Έλβετία! είπαν, με κομ-

μένη απ' τη συγκίνηση φωνή, ή Τζένου κι' η Ντόλλ.

Ναι, μπροστά τους, πέρ' από καίνο το δάσος, πέρ' από καίνα τα λειβάδια, ήταν τα στενά του Φραγκμοῦ που έκλειναν την κοιλάδα του Γκύνταλ. Από 'κει άρχιζε ή Γη της Έπαγγελίας, με τα δάση της, τους άγρους της, το ρέμμα των Τσακαλιών, το Φάλκενχορστ και το Φελσενγκάιμ!..

Ο όρμος εκείνος, αριστερά. Ήταν ο όρμος των Μαργαριτών, μακρύτερα, σαν ένα μαύρο σημάδι, ο Άναμμένος Βράχος, στεφανωμένος από ήραιστεικούς καπνούς, έπειτα ο όρμος των Ναυτίλων με το Άκρωτήρι της Ψεύτικης - Έλπίδας, και τέλος ο όρμος της Σωτηρίας με το νησί του Καρχαρία έμπρός. Και γιατί δεν ήταν από το πυροβολείο του οι κανονιές που είχαν άκούσει, αφού κανένα πλοίο δεν έδλεπαν τώρα ούτε στον όρμο ούτε σ' άνοιχτά;

Και με μια χαρά ανέκφραστη, που έκανε τις καρδιές τους να πάλλουν και τα μάτια τους να θαυμάζουν, έγονάτισαν με τον Φραγκίσκο κι' έδωξαν τον Θεό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Μια σπηλιά στο ριζοβούνι. — Γυρισμός στα περασμένα. — Μεσ' από το δάσος. — Μια αντίλοπη. — Ο ποταμός Μόνιροζ. — Η κοιλάδα του Γκούνταλ κι' ο Φραγκμοῦ. — Μια νύκτα στο Έμπερφορντ.

Η σπηλιά, όπου, τέσσερες μήνες πρωτύτερα, είχαν διανυκτερεύσει ο κ. Ουόλστον, ο Έρνέστος κι' ο Τζάκ, — την παραμονή της ημέρας που έστησαν την άγλική σημαία στον κώνο Ζάν Ζερμάττ, — άνηγούσε απόψε και ξεγελιζε από τη ζωηρότερη κι' ευλογώτερη αγγαλλίαση. Όπως την προηγούμενη νύκτα, κανένας πάλι δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. Άλλά όχι από άνησυχία, όχι από άγωνία. Τους κρατούσε άγρυπνους ή έξαψη των πνευμάτων, ή σωρεία των σκέψεων, ή άνυπο-

μονησία κι' ή χαρά. Από την άπελπισία, πέρασαν διαμιάς στη μεγαλύτερη ευτυχία!

Ούτε στιγμή δεν είχαν άργοπορήσει στην κορυφή του κώνου.

— Πάμε γρήγορα κάτω! είχε πη ο Φρίτς. Άδύνατο να μη βρούμε κανένα μέρος κατάλληλο για να περάσουμε τη νύκτα!

— Ναι, είχε αποκρίθη ο Φραγκίσκος. Και σε σαρανταοκτώ ώρες θα είμαστε στο Φελσενγκάιμ!

Κατέβηκαν, με τον Φρίτς πάντα μπροστά, κι' έφθασαν στα πόδια της βουνοσειράς. Το ένστικτο του προσανατολισμού τους ώδηγήσει να πάρουν τον ίδιο όρμο που είχε ακολουθήσει τότε ο κ. Ουόλστον με τους συντρόφους του και πριν από τις όκτώ, βρεθήκαν στην άκροδασιά.

Ο ναύκληρος τότε άναγκάσθηκε και τη σπηλιά. Δεν πείραζε που ήταν μικρή, αφού έφθανε για την Τζένου, τη Ντόλλ, τη Σουζάνα και το μικρό Μπόμπη. Οι άνδρες θα επλάγιαζαν στο υπαίθριο.

Από τις άσπρες στάχτες μιας φωτιάς, συμπέραναν πως ή σπηλιά εκείνη κατοικήθηκε κι' άλλοτε. Όστε ο κ. Ζερμάττ, ο κ. Ουόλστον, ο Τζάκ, ο Έρνέστος, 'ίσως κι' οι γυναίκες των δυο οικογενειών, πέρασαν κάποτε το δάσος εκείνο, έπειτα ανέβηκαν στο βουνό και τέλος έφθασαν στην κορυφή του κώνου, όπου ήταν στημένη ή άγγλική σημαία!..

Μετά το δείπνο, αφού ο Μπόμπης κοιμήθηκε σε μιάν άκρη της σπηλιάς, οι ναυαγοί, μ' όλους τους κόπους της ημέρας εκείνης, εξακολούθησαν να συνομιλούν.

Έλεγαν προπάντων για το Φλάγκ. Ήταν βέβαιο τώρα πως τις όκτώ εκείνες ημέρες, που ο πλοίαρχος, ο ναύκληρος κι' οι έπιβάτες ήταν φυλακισμένοι, το πλοίο είχε διευθυνθή προς τα βορεινά.

(Έπεται συνέχεια)

ΠΩΣ ΞΕΣΠΛΩΘΩΝΕΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ.

[Εικονογραφημένο από τον ίδιο].

Αγαπητή μου Διάπλασις!

Είναι άδύνατο να φαντασθής πόσα μέσα μεταχειρίζομαι για να ξεσπαθώνω! Θάλεγε πως όλες οι ανακαλύψεις κι' οι έφευρέσεις του αιώνας δεν έγιναν παρά για να με υπηρετούν. Και πρώτα-πρώτα, γράφω στους φίλους μου γράμματα που τα στέλνω με το βαπόρι. Σιγά τηλέγραφω στους αντιπροσώπους του Συλλόγου μας. Για να προφθάσω κανένα περαστικό από την πόλη μας, καβαλλικεύω εν' άλογο και τρέχω (μην έρχηνς άλλως τε πως είμαι... Τζόκεϊ!) Άλλοτε μπαίνω στο αυτοκίνητό και κόβω... σαράντα μίλλια την ώρα. Όσο για το σιδηρόδρομο, αυτός ποτέ παίρνει τα γράμματά μου και ποτέ μένα τον ίδιο. Όταν βιάζομαι πολύ, χρησιμοποιώ την μπισικλέτα μου.

Μια φορά λίγο έλειψε να ταξειδέψω και με αεροπλάνο, αλλά, να σου πω την αλήθεια, φοβήθηκα. . . Όταν δεν είναι μεγάλη βία, όταν δηλαδή ξέρω πως ο υποψήφιος συνδρομητής με περιμένει χωρίς φόβο να φύγ, παίρνω απλώς εν' άμάξι. Αφίνω τώρα πόσες φορές μεταχειρίζομαι και τα πόδια μου. Έτσι, μόλις φθάσω στον προν όν όρμον, τραβώ το κοφτερό σπαθί μου και... που να μου γλυτώσει κανένα!

Έλπίζω να είσαι ευχαριστημένη από το ξεσπάθωμά μου. Το εξωγράφισα κηλόα και σου το στέλνω. — Σε ασπάζομαι, Μικρός Τζόκεϊ

Και διά το πιστόν της αντιγραφής,
ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

έλλιο, τὸ ὅλον δρ. 7. Γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ ὁμῶς πάντα 6,50.)

Ὅσο γιὰ τὴ συνδρομὴ «Διαπλάσεως» τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ὅσοι ἐνεγράφησαν ὡς τώρα, δὲν θὰ πληρώσουν αὐξήση, ἐπειδὴ τὰ φυλλάδια τῶν συνδρομητῶν, μέχρι 31 Δεκεμβρίου, θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ στέλλονται μὲ 5 λεπτά. Ἀπὸ 1ης ὅμως Ἰανουαρίου 1922 κάθε φυλλάδιο γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ θὰ στοιχίζῃ ἐπίσης 10 λεπτά ταχυδρομικὰ. Ἡ συνδρομὴ ἐπομένως τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἀπὸ σήμερον, αὐξάνει εἰς δρ. 25. Νὰ ξεύρουν λοιπὸν ὅλοι, καὶ προπάντων οἱ ἐσπαθώνοντες, ὅτι ὅσοι ἐπίσης συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἀπὸ σήμερον καὶ ἐφεξῆς, θὰ πληρώσουν δρ. 25.

Ἡ εἰδοποίησις αὐτὴ δὲν ἐνδιαφέρει τοὺς συνδρομητὰς τοῦ Ἐσωτερικοῦ, παρὰ μόνον ἐφ' ὅσον ἐγγράφουν καὶ αὐτοὶ συνδρομητὰς ἢ παραγγέλλουν βιβλία διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ἀμαρτωλὴ Ψυχὴ». — «Χαρὰ γιὰ τὴ Χαρὰ» κτλ. — Μερικὲς Ἀπορίαι. — «Κωμικὸν Γεγονός». — «Ἀρηρημάδα». — «Ὁ θάνατος τοῦ πονητοῦ». — «Μία λιμνοῦλα στὸ λιβάδι». — «Ἡ ὄβρις». — «Φυλακὴ» κτλ. — «Σκουπίδι στὸ δρόμο» κτλ. — «Οἱ χαιρετισμοί». — «Ἡ βροχή». — Παιδ. Πνεύματα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Ὁ γέρον - Σπύρος». Πολὺ τεχνικὰ ζωγραφίζεται ὁ καλὸς αὐτὸς παπποῦς μὲ τὸ διὰ λόγον πού κάνει. Ἐνα καλὸ ἠθογραφικὸ διηγηματάκι. Ἀλλὰ τὸ συντόμευσμα δὲ καὶ ἐκεῖ. — «Ἄκου τί γίνεται τὸ βόδιον». Ὑποβλητικὸ, λιγνὰ ἀσυνάρτητο. Μὰ ὥσως τοῦ ταυρίζει αὐτὴ ἢ ἀσυναρτησία. Τὸ «ρούλημα» δὲν ξέρω καλὰ - καλὰ τί σημαίνει, ἐπομένως οὔτε ἂν μπορῇ ναίει νὰ πῇ «τὸ ρούλημα τοῦ γυναικίου». — «Τὰ καλὰ τῆς βροχῆς». Σκηνὴς ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ, μὲ ἀφέλεια γραμμένες. Τὸ «δουτύμενα καὶ» αὐτὸ, γιὰ νὰ χωρέσῃ. — «Ἡ ὁδὸς». Πολὺ καλὸ. Εἶναι ἡ στιγμή τῆς αὐτοεπιγνώσεως, ἡ στιγμή πού καταλαβαίνει ναίει τὴ δύναμιν του. Μὰ εἶδε νὰ τὴν μεταχειρισθῇ πάντα γιὰ καλὰ. — «Συμφέρον». Ἐξυπνο καὶ χαρακτηριστικόν. — «Ὁ Μουσικός». Ρομαντικὸ, τῆς παλαιᾶς Σχολῆς, μέτρια γραμμένο. Ἐχει ὁμῶς καὶ μερικὰ καλὰ μέρη, καὶ τὸ ἐνέκριναι καὶ αὐτὸ, γιὰ νὰ μὴ βάθουμε δλο τὰ ἴδια τῶν ἰδίων. — «Ἐξυπναῖον». Ἐνα νόστιμο λογοπαῖριον. — Σύμπνωσις «ς αὐτὴ τὴ Σελίδα νὰ μὴν ὑπάρχῃ μετάφρασις. Ὅλο καὶ πρωτοτυπία.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὅπῃ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἱσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Μυροβόλος Ἰωνία, ἄ. (+X). Ἀτίρις τοῦ Ἀπείρου, ἄ. (ΣΣ). Θεμῖλον Δόξης, ἄ. (ΜΜ). Στανδαλάρα, ἄ. (ΓΚ). Γλυκεῖα Ἑλλάς, ἄ. Ἀσβολάκι, ἄ. (Ι). Νίκη-Ἑλλάς, ἄ. (ΝΘ). Ἡρώκω Θεοκόπουλο, ἄ. (ΑΑ). Καστανὴ Πιανίστα, ἄ. (ΔΖ). Ἀεροναῦτης, ἄ. (ΔΝ). Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, ἄ. (ΠΩ).

Εὐγενὴς Ψυχὴ, ἄ. (X). Σκόπια Φύλλα, ἄ. Ποιημένο Χαμόγελο κ. (ΠΠ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Βασιλίσσα τῆς Παπαρούνας, κ. Πογκίπισσα τῶν Δολλαρίων, κ. Τραγοῦδι τῆς Ἐνώσεως, ἄ. Ἀδρα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 50
Διὰ τὰς περιπλέον λεπτὰ 10 ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰνταλλέξουν: ἡ Νύμφη τοῦ Ἀσους μὲ Σαρλό, Ἀειδέα, Ἀλίκαν, Ἀγοροκόριτσο Σπουργίτην. — ἡ Ἐθνικὴ Ἀμυνα μὲ Ἀθῶν Πόννη, Μαρτζελίαν, Καμῆλιαν. — ἡ Γλυκεῖα Ἑλλάς μὲ Ἰδεώδη Καρδιά, Ἐνδοξον Θαλασσομάχον, Ἀντ. τ. Καρδιάς, Κολύβριον. — ἡ Πογκίπισσα τῶν Δολλαρίων μὲ Μαγικὴν Σελήνην, Σείριον, Φριδολίην. — ἡ Πτερωτὴ Καρδιά μὲ Τιμημένο Τουφέκι, Μικροῦλαν Τραλαλά, Ἀνθυρόστομον Ἠγῶ, Τρωγλοδύτην, Ἀορὴν, Διαπλάσπουλο. — τὸ Κωνσταντινουπολίτικόν μὲ Ἀφελὴ Γυμνασιόπαιδα, Ἐλευθερ. τ. Πατρίδος, Μενεξεδ. Μπουκετάκι. — ἡ Παπαρούνα μὲ Ἡβὴν, Ἀνθισμένην Πασχαλιάν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Γαλανὸ Ἑλληνοπούλο (Αἰγίματα, Μαγικὲς Εἰκόνες, μάταιος κόπος· καὶ συ, φαίνεται, δὲν ἔχεις διαβάσει Ὀδηγὸ τὸ τετράδιο ἐστὶν ἄλλη) Βιδυλὸ Γεράκι (ὅδες εἶναι καλές) Ἀτρίδα τοῦ Ἀπείρου (αὐτὸ σοῦ διὰλέξα σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· γράψε μου) Μυροβόλον Ἰωνίαν (χαίρω πολὺ ἔστειλα· γράψε μου) Ἀορὴν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ἡ Ἀλκυον) ἔστειλα· Σερ Παγγάρ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ τετράδια ἔστειλα) Ἀγαθὸν Διάβολον (αὐτὰ εἶναι ἰδιαίτερα καὶ δὲν ἀναικατένομα· ἐσὺ ὁμῶς μὴν ξεγνῆς πῶς εἶσαι... ἀγαθὸς Διάβολος) Τάνταλον (ἔχει καλῶς) Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (ναί, διὰ Μ. Ἀγγελίας καὶ τάρθρα καὶ ὅλα θεωροῦνται ὡς δολοκλήροι λέξεις) Καπετὰν Πουλάκι (δεκτά) Κόρη τοῦ Αἰθέρος (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐξοπλισμὸν εἶδες τὸ ψευδώνυμό τῆς νέας καὶ φίλης· πῆς τῆς χαιρετισματα καὶ, ἀπὸ εἶναι δασκάλας, ἄς ἐξοπαλίσῃ τώρα καὶ αὐτὴ) Βεατρίκη (ἔστειλα ἡ ἄλλη θὰ χάρηκε) Ἐράτωνα (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐξοπλισμὸν) Ἀγγελὸν τοῦ Πόνου (ἔστειλα 4 τετρ., προηγουμένην δὲν ἔλαβα) Γεώργιον Δ. Ἐλευθερ. (ἴαν προσεχῶς σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰς καλὰς διαθέσεις) Λεοσημβρινὸν Ἀστέρα (νὰ ἰδοῦμε, ἀργότερα ἢ στήλη μπορεῖ νὰ νᾶσυσταθῇ, κάπως τροποποιημένη) Μαργαρίαν τοῦ Ἀσους, Βαρραβάν, Ἰδιανιστὴν κτλ. κτλ.

Ἀεροναῦτην, Ἀλκυον, Ἀνδροπόμορον Γορίλλαν, Πανταχὸ Παρόνια (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 3ην Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΑΛΛΑΖΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστελλόντες καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταίνιας. Ἄλλως δὲν εὐθυγόμεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 194ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Ἰουλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγούμενων φυλλαδίων].

343. Δεξιόγραφος

Ἀυτὰ, θὰ σχηματισθῇ
Στὸ Αἰγαῖο μικρὸ νησί,
Σ' ἄνθος τοῦ ἀγροῦ ἂν μία
Προσπεθῇ ἄντωνυμία.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἐνότητος

344. Στοιχειόγραφος

Ἄν μάψης ὅπως ἔχω,
Ποταμὸς εἶμαι καὶ τρέχω
Τὸν χειμῶνα καὶ τὸ θέρος.
Ἐνα γιῶτα ἂν μοῦ ἀπαλείψης
Καὶ τὴν κεφαλὴν μοῦ κρύψης,
Νοσηρὸ θὰ γίνω μέρος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλλ. Ἀναγεννήσεως

345. Μεταγραμματισμός

Ἀμνη ἐγώ, μ' αἰ καθαυτὸ,
Μὰ γιὰ θάλασσα περνῶ.
Τὸ κεφάλι μου ἂν βγάλῃς
Κι' ἄλλο πόδι ἂν μοῦ βάλῃς,
Γίνομαι ὅπλο ἀμυντικόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σικωνίας Αὔρας

346. Τονόγραφος

Ἄν ποτὶς δὲν με πειράξης,
Τοὺς ἐνδόξους προσφωνῶ.
Ἄν τὸν τονισμὸν μου ἀλλάξης,
Πάντα κατὰ θὰ ζητῶ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρὸς

347. Ἀνίγμα

Ψάρ' εἶναι νόστιμο
τὸ ἀρτενικὸ μου.
Μέρος τοῦ ὅλου σου
τὸ θηλυκὸ μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀειδέως

348. Γωνία

+ * * * = Ἐντομον.
* + * * = Ποταμός.
* * + * = Νῆσος.
* + * * = Ἀγγεῖον τ. σώματός.
+ * * * = Νομοθέτης.

Οἱ σταυροὶ καθέτως βασιλεὺς τῆς Περίσας.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλέξ. Κ. Συμεωνίδου

349. Ἐπιγραφή

Ω Γ Ν Σ Ο Α Υ
Ι Ν

Ἐστ. ἀπὸ τῆς Χρυσομαλ. τῶν Σφακιῶν

350. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ των νὰ ποτελοῦν σοφὸν ἐκ τῶν ἐπτά: βροσκω, στεράβος, ἀκούω, ἀσχημος, ἡμέρα.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἰω. Α. Μπουλούμπαση

351. Φωνηεντόλιπον

αι - ε - ου - ε - αιον
αι - ια - α - α - αι

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νελλου

352. Γεῖφος.

3 3 3 3 3
3 3
3 3 3 3 3

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλερήμου

3 3 3 3 3
3 3
3 3 3 3 3

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλερήμου

3 3 3 3 3
3 3
3 3 3 3 3

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλερήμου

3 3 3 3 3
3 3
3 3 3 3 3

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλερήμου

3 3 3 3 3
3 3
3 3 3 3 3

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλερήμου

3 3 3 3 3
3 3
3 3 3 3 3

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλερήμου

3 3 3 3 3
3 3
3 3 3 3 3

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλερήμου

3 3 3 3 3
3 3
3 3 3 3 3

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλερήμου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 8

127. Μανθίλη - κοντήλη. — 128. Ἀ δόγα (Ἀζ, δό, γα.) — 129. Ὁ ἄλλω. — 130. Ἡ φωτιά.

131. 132. 6X

131. Α Γ Γ Ο = 0. — 1

Ι Ο Κ Α Ν Σ Τ Η — 137. Δρ

Γ Ε Ρ Ι Ο Π πτω, Ρ

Γ Α Η δος, σω

τρόπος, πελαργός. — 138. ΒΙΘΥΝΙΑ

(Βελλερόντης, Κίμων, Βαθύ, Διδύ

μότεχον, ἙλληΝ, Σικελία, ΟΥΡ

λιΑ. — 139. Μεγάλων δ' ἀέθλων μού

μεμνᾶσθαι φιλεῖ. — 140. Ἡ πάστ

εἶναι μισὴ ἀρχοντιά. (Υπ' ἄστρα

εἰς Ἰ ἀρχων ντια. — 141. La datte

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλῆ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάττωτος δρος.) Πέρα τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχὰ δ στοιχεῖα δρ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.

[ΚΑ'—153]

Χανουμάκι, τετράδιο ἔστειλα· ἀλλ

λογραφεύμεν; Διεύθυνσις: «Διαπ

σιακὴς Δημοκρατίας» ἀγγεῖα ΚΑ' 90

διὰ Σατανᾶν. Σατανᾶς

[ΚΑ'—154]

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Σύλλογε Πηγιεῖ. Σεῖς μᾶς προ

τε λείτε· σὺν δὲν μπορεῖτε νὰ δεχ

τε τὸν πόλεμο, παῖστε νὰ μᾶς σκα

ζετε. — Διορίζεται ἀντιπρόσωπος Ἀθ

νῶν Ἐθνικὴ Ἀμυνα. Προσέχ

καινούργιες Ἀρχαιρεσίαι· ὅσοι θέ

σπεύσετε νὰ ἐγγραφῆτε· χορίστια δ

ἀποκλείονται.

ΠΕΙΡΑΪΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΝ

ΠΙΣΤΙΣ - ΠΑΤΡΙΣ

[ΚΑ'—155]

Ο Σύλλογος «Νίκη» ψηφίζει τ

ψευδώνυμον Νίκη—Ἑλλάς.

Μικρὸς Μετανάστης, πρὸς δρ

[ΚΑ'—156]

Θ ἔλω νάλλω μιά καρτοῦλα—γι

θυμηση—μὲ Διαπλάσεως, ὅ

ποτα θέλει, γράφει διεύθυνσίν της κα

στέλνει πρώτη. — **Βεατρίκη**

[ΚΑ'—157]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

«Ὅλα τὰ γραμματόσημα μ' ἐνδια

φέρουν. — Ἑλληνικὰ ὅλων τῶν ἐκδόσε

περισσότερο. — Ὅλοι πού καταγίν

σὲ γραμματόσημα γράφετέ μου. Ἀ

γοράζω στίς καλύτερες τιμές. Ἀνα

λάσσω δίδοντας Αἰγύπτου, Σουδ

Τουρκίας, Κιλικίας, Συρίας, Παλ

στίνης, Ἀβυσσινίας, Σομαλίας κτλ.

Βάση Yvert. Γράφατε: Coutsou

radis et Co, pour E. Den

Alexandrie (Egypte).

[ΚΑ'—158]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἈΚΡΟΠΟΛΙΣ.

Σκοπὸς διάδοσις Διαπλάσεως. Ζητοῦν

ται μέλη. Γράφατε Γεώργιον Ἀλε

ξανδρίδην, Ἀρείου Πάγου 22 Ἀθῆν

Ἰερουζῆς: Γαλανὸ Ἑλληνοπούλο

[ΚΑ'—159]

Προτιμᾶσθε, Φοινικί, εἰς τὸν Σύλλο

γόν. Γαλανὸ Ἑλληνοπούλο

Ιουδὴθ, Ἐννυ Πόρτεν, ἀνταλλ

σομεν Μικρὰ Μυστικά·

Φρουρὸς τοῦ Δικαίου